

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1052/2023
17.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Игора Мијовића, поднетом против правноснажног решења Вишег суда у Панчеву Кж2 328/23 од 13.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, као основан, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Игора Мијовића, па се **УКИДА** решење Вишег суда у Панчеву Кж2 328/23 од 13.09.2023. године и предмет враћа Вишем суду у Панчеву на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Основног суда у Панчеву Кв 579/23 од 30.08.2023. године, усвојена је жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Панчеву, па је преиначено решење Основног суда у Панчеву Кппд 107/23 од 27.08.2023. године, тако што је према осумњиченом АА, на основу члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, одређен притвор, који по том решењу може трајати најдуже 30 дана, а рачунаће се од дана и часа када окривљени буде ухапшен, због постојања основане сумње да је извршио продужено кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) у вези члана 61. КЗ.

Решењем Вишег суда у Панчеву Кж2 328/23 од 13.09.2023. године, одбачена је, као недозвољена, жалба браниоца окривљеног АА, изјављена против првостепеног решења.

Против наведеног правноснажног решења Вишег суда у Панчеву, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Игор Мијовић, због повреда закона из члана 439. тачка 2) и 214. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијано решење преиначи, тако што ће окривљеном укинути притвор или да исто укине и предмет врати другостепеном суду, али другом већу, на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењем против кога је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је основан.

Сматрајући да је у конкретном случају реч о питању од значаја за правилну примену права, Врховни суд је одлучио да у смислу члана 486. став 2. ЗКП, поступа по захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, па је исти усвојио као основан, из следећих разлога:

Из списка предмета се утврђује да је решењем судије за претходни поступак Основног суда у Панчеву Кппд 107/23 од 27.08.2023. године, одбијен предлог јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Панчеву, да се према окривљеном АА одреди притвор, које решење је усвајањем жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Панчеву преиначено решењем кривичног већа Основног суда у Панчеву Кв 579/23 од 30.08.2023. године, тако што је према окривљеном одређен притвор у трајању до 30 дана, сходно одредбама члана 214. у вези члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП. Другостепени суд је одлучујући о жалби браниоца окривљеног изјављеној против решења кривичног већа Основног суда у Панчеву Кв 579/23 од 30.08.2023. године, исту оценио недозвољеном налазећи да је веће из члана 21. став 4. ЗКП, Основног суда у Панчеву, одлучивало о жалби изјављеној против решења судије за претходни поступак тог суда; и исту одбацио као недозвољену, позивајући се на одредбу члана 467. став 4. ЗКП.

Према одредби члана 10. став 1. ЗКП, пре доношења правноснажне одлуке о изрицању кривичне санкције, окривљеном могу бити ограничене слободе и права само у мери неопходној за остварење циља поступка, под условима прописаним тим закоником.

Чланом 214. став 1. ЗКП, прописано је да се притвор у истрази може одредити, продужити или укинути решењем судије за претходни поступак или већа (члан 21. став 4), а ставом 3. истог члана одређено је да против решења о притвору странке и бранилац могу изјавити жалбу већу (члан 21. став 4).

Дакле, Законик о кривичном поступку није регулисао конкретну процесну ситуацију, односно да ли окривљени може изјавити жалбу против решења ванпретресног већа којим је усвојена жалба јавног тужиоца и преиначено решење судије за претходни поступак, којим је одбијен предлог јавног тужиоца за одређивање притвора.

Међутим, Врховни суд налази да када је мера притвора одређена први пут, окривљени у сваком случају има право да изјави жалбу против тог решења, па и онда

када је тако одлучено одлуком кривичног већа (члан 21. став 4. ЗКП), донетом по жалби јавног тужиоца, изјављеној против решења судије за претходни поступак, којим је одбијен као неоснован предлог јавног тужиоца за одређивање притвора, што је у конкретном случају у питању, јер таква одлука, иако другостепена, у формално процесном смислу за окривљеног има карактер првостепене одлуке којом се према њему одређује притвор, због чега окривљеном у конкретној процесној ситуацији треба дозволити право на жалбу против одлуке ванпретресног већа.

Чланом 5. став 1. Европске конвенције о људским правима, прописано је да свако има право на слободу и безбедност личности, а према ставу 4. истог члана ове конвенције одређено је да свако ко је лишен слободе има право да покрене поступак у коме ће суд хитно испитати законитост лишења слободе и наложити пуштање на слободу ако је лишење слободе незаконито.

Одредбом члана 36. став 2. Устава Републике Србије, зајемчено је право на правно средство, тако да свако има право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу.

Стога је, по налажењу овога суда, Виши суд у Панчеву, тиме што је жалбу браниоца окривљеног изјављену против решења Основног суда у Панчеву Кв 579/23 од 30.08.2023. године, оценио као недозвољену и исту одбацио побијаним решењем, применом члана 467. став 4. ЗКП, повредио право окривљеног на жалбу против одлуке о притвору зајемчено цитираним одредбама Европске Конвенције о људским правима и Устава Републике Србије.

Имајући у виду напред наведено, Врховни суд је усвајајући захтев браниоца окривљеног АА, као основан, укинуо решење Вишег суда у Панчеву Кж2 328/23 од 13.09.2023. године и предмет вратио Вишем суду у Панчеву на поновно одлучивање о жалби браниоца окривљеног изјављеној против решења Основног суда у Панчеву Кв 579/23 од 30.08.2023. године.

У поновном поступку, првостепени суд ће имати у виду примедбе изнете у овој пресуди и након тога, донети правилну и на закону засновану одлуку.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 492. став 1. тачка 1) у вези члана 486. став 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић